

Valgbestyrelsen give en saadan Frist, at den Opforring, den skal rette til de Tilstedeværende, virkelig kan komme dem til Nytte. Noget ganske andet er det naturligt, — det skal jeg slet ikke negte —, at denne Frist bør ikke gives saa lang, at det derved gjøres muligt at opnaa noget Andet end det, som er tilstigtet med Valgløvens § 42. Derksom Valgbestyrelsens Formand gav en Time eller flere Timer, saaledes at derved blev givet Afgang ikke blot for de Tilstedeværende til at komme til at afgive deres Stemme, men ogsaa for Iffe-Tilstedeværende til at blive hentede til at afgive deres Stemme, da stiller Sagen sig anderledes. Havde Valgbestyrelsens Formand her i dette Tilfælde givet en Times Frist, da indrømmer jeg, at saa havde det naturligt maattet opfattes saaledes, at der skulde gives Afgang for de tilstedeværende Bølgere til at opsoge og hente fra-værende Bølgere, og Saadant var ikke tilbørligt; men at der gives en Frist, som gjør det muligt for de Bølgere, som have været tilstede og ere tilstede, men af en eller anden Grund ikke have kunnet komme til at afgive deres Stemme, til at kunne gjøre dette, det finder jeg ganske i sin Orden. Det bliver da nu en Skønssag, om man vil give 5, 10 eller 15 Minuter. Den ærrede Ordfører sagde, at man ved at sætte en Frist af 15 Minuter i Virkeligheden giver Valgkommunen, det Sted, hvor Valget foregaar, en Favør; en Forbedelse fremfor de andre Kommuner. Jeg tror ikke, at dette ganske holder Stik. — Det er i det Mindste aldeles aabenbart, at naar man har at gjøre med en By af saa stor Udstrækning som Aalborg, forlaar et Kvarter overmaade lidt eller rettere sagt slet ikke til at gaa i Byen og hente Bølgere. Hvad Erfaringen derimod viser, det er, at naar Afstemningen ved en Valghandling træffer længere ud, fjerner mange tilstedeværende Bølgere sig for et Dieblik fra det Sted, hvor Stemmerne afgives; de kunne hertil have forskjellige Grunde, en meget sædvanlig er den, at de ville have en Forfriskning, og det er Noget, som kan arrivere saavel for de Bølgere, som høre hjemme i Valgkommunerne som for dem, der høre hjemme andetsteds. Naar man tager Sagen praktisk, saa veed man, at det ofte gaar saaledes til, at Bølgere, der forgjæves have søgt at afgive deres Stemme, sige: Jeg maa virkelig hen at have mig en Forfriskning, jeg er der og der, lad mig vide, naar Afstemningen skal sluttes; og dette kan træffe saavel for Bølgere i Valgkommunen som for andre. Jeg tror nu virkelig, at det har været Valgløvens Mening ikke at forhindre Folk fra at kaldes saaledes tilstede; det vilde efter min Formening ikke være liberalt eller fornuftigt, om Personer skulde være ubelukkede fra at vælge, fordi de vare gaaede bort et Par Minuter for at tage en Forfriskning, hvormod jeg, som sagt, indrømmer, at Sagen vilde stille sig anderledes, naar der var givet saa lang en Frist, at det derved blev gjort muligt at

hente Bølgere fra længere borte liggende Steder, som ikke tidligere havde været tilstede. Jeg tror, at man i Virkeligheden maa være enig heri, saa at Striden kun kan dreie sig om, hvorvidt den Frist, som naturlig maa gives, skal være kortere eller længere, men vi komme da herved til at tale om Noget, som væsentlig maa bero paa et Skøn. Man kan mene, at en Valgbestyrelse i saa Henseende har skjønned anderledes, end man selv vilde have gjort det, eller mindre rigtigt; men jeg tror ikke, efter hvad jeg kjender til Forholdene, at et Kvarter kan siges at have været for lang en Frist ved denne Leilighed. Det forekommer mig i alt Fald at være klart, at selv om Fristen skulde have været anderledes, end man hver især kunde være tilbøielig til at anse det for rigtigt, saa kan det ikke gjøres gjældende som en Anke imod Valget. Jeg holder mig overbevist om, at, dersom man vil indhente Oplysninger fra de forskjellige Valgsteder i Landet, hvor skriftlig Afstemning har fundet Sted, vilde man vistnok fra de fleste Steder, for ikke at sige alle, faae at vide, at man har givet en Frist for de Bølgere, som ikke havde afgivet deres Stemme, skjøndt de havde været tilstede, til at gjøre det inden Afstemningens Slutning. Og man vilde fremdeles vistnok komme til det Resultat, at det netop er meget almindeligt at sætte Fristen til et Kvarter. I den Henseende er det mig for saa vidt kjært, at jeg kan beraabe mig paa de Mænd, som have indgivet Klagen; thi hvis jeg ikke husker feil, staar der nemlig i det første Klagepunkt, at det er sædvanligt, at Fristen sættes til et Kvarter. De Herrer, som have Klagen, kunne jo se, om min Hufommelse svigter mig, men jeg er temmelig sikker paa, at der staar, at det er almindeligt at give en saadan Frist. Jeg antager saaledes, at man ikke her med Føie kan tale om en Udvidelse af Valgløvens § 42. Efter min bedste Overbevisning er der kun Tale om en saadan Omvendelse af § 42, hvorved dens Bestemmelser alene kunne faae praktisk Betydning; der kan her blive Spørgsmaal om et Skøn, som man kan finde mere eller mindre rigtigt, men som ikke kan have nogen Indflydelse paa selve Valghandlingens Korrekthed, naar, som sagt, Sagen ikke forholder sig paa den Maade, at der kan siges ved Fristens Berammelse at være tilstigtet noget Andet end det, Valgløvens § 42 tilstiger. Men noget Saadant tror jeg, at man ikke har mindste Føie til at gjøre gjældende mod den paagjældende Valgbestyrelse.

Den midlertidige Formand: Det ærrede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds har Ordet.

Casse: Jeg frasvalber Ordet.

Berg: Der er angaaende et Punkt ud-talt forskjellige Opfattelser, nemlig Klagepunktet